

Jézus és a párthus kapcsolat

Agyonhallgatott világszenzáció: A Turini Lepel

Se szeri, se száma az olyan világszenzációknak, amelyek körül – fontosságuk és jelentőségük ellenére – némaság és szélcsend honol. Különösen olyan jelenségek esetében van ez így, amelyek valamilyen módon ellentmondanak a világhatalmi önkénynek, illetve a világhatalmi önkény által láttatott hamis világképnek.

És példa erre a Turini Lepel esete:

A turini székesegyházban őrzik azt a maga nemében egyedülálló ereklyét, amelyet az évezredes hagyomány Jézus Krisztus Halotti Leplének tekint. A nevezetes Lepel lenvászonból készült, hossza 4,36 m, szélessége 1,10 m. Rajta - halványsárga színben – felismerhető egy keresztre feszített ember arca és teste, méghozzá a lepel egyik oldalán elöl – a másikon hátulnézetben. A kép az első pillanatra meglehetősen elmosódott, ám néhány lépés távolságból szépen kibontakozik… De mindez csupán első jele a Lepel titokzatosságának.

Az első meglepetés

Hosszú-hosszú évszázadok múltán, akkor érte a világot az első sokkoló meglepetés, amikor – 1898-ban – elkészült a Lepelről az első fénykép. Akkor tudatosult a Lepel kutatóiban, hogy a rajta látható emberi alak képe tulajdonképpen egy negatív kép, amely szabad szemmel vizsgálva nem mutat kellő életszerűséget. Elképzelhetjük tehát a meglepetést, amikor a felvétel negatívjának előhívásakor (a kép akkor fordult pozitívba) kibontakozott egy valóban élethű, részleteiben is tökéletes, lenyűgöző emberalak, méghozzá a művészi ábrázolásokról ismert

Jézus-arc. Ez a fordulat, ez a félremagyarázhatatlan ábra sok hitetlent is meggyőzött arról, hogy az ereklye valóban Jézus Halotti Leple. Mégis akadtak ellenlábasok, “hivatásos” ködösítők, akik továbbra is hamisítványról, valamely középkori mesterember ügyes “festményéről” hadováztak.

További meglepetések

Igen ám, de időközben minden létező vizsgálatnak alávetették az ábrát. A kémiai, fizikai, elektronikus, sőt az atomi részecskékre kiterjedő legmodernebb és legalaposabb vizsgálatok is megállapították, hogy semmit sem állapítottak meg! Magyarán kiderítették, hogy az elváltozás, amelynek nyomán a Leplen kirajzolódik az ábra, a Földön ismeretes egyetlen eljárással sem hozható létre! Megdőlt tehát az a feltételezés, amely szerint hamisítványról lenne szó. A Lepel eredetiségének kérdésében perdöntőnek igérkezett a radiokarbonos (C-14-es) eljárás, amely a Lepel korát volt hivatott eldönteni. Néhány évvel ezelőtt, egymástól függetlenül egy Tucson-i, egy Zürich-i és egy Oxford-i kutatócsoport végezte el a Lepelből származó minták alapján a radiokarbonos kormeghatározó vizsgálatott. Az eredményt követően olyan híreket hallhattunk, olvashattunk, miszerint a Lepel fiatalabb annál, hogy Jézus Leple lehetne. A “titok” azonban továbbra is titok maradt: senki sem tudott magyarázatot adni arra, hogy milyen hatás nyomán keletkezett a Leplen az anatómiailag is tökéletes kép, olyan, amilyenre a korabeli művészek eleve képtelenek lettek volna…

Menet közben aztán kiderült, hogy a Lepel korántsem fiatalabb a feltételezettnél! Ui. az a véletlen vagy nagyon is szándékos turpisság történt, hogy a vizsgálatra átadott mintákat a lepel szegélyéből vették, amely szegélyt évszázadokkal később varrták a Lepel szélére, megőrzendő a Lepel szélein keletkező foszlást!

A hitetlenkedők utolsó bástyái is megdőlnek

Néhány évvel ezelőtt rendezték meg Turinban (Torino) azt a (harmadik) Nemzetközi Szindonológiai Konferenciát, amelynek fő témája a Szent Lepel és a tudomány kapcsolata volt. Közel száz előadás hangzott el a témával kapcsolatban. Előrebocsátom, hogy a teológusok, biológusok, vegyészek, történészek, orvosprofesszorok és régészek sokasága, kivétel nélkül HITELESNEK ítélte meg a Leplet! Egy orosz fizikus, előadásában rámutatott arra, hogy a “Földünkön nem létezik olyan energiaféleség, amely a Leplen látható elváltozásokat okozta.”

Eberhard Linder német vegyész szerint a Leplen gamma-, ultraibolya-és röntgensugárzás nyomai láthatók, amelyeket csak a Lepelbe tekert test hozhatott létre a feltámadás pillanatában. Érdemes még megemlíteni azt is, hogy Bruno Barberis torinói professzor valószínűség-számítás útján zárta ki a hamisítás lehetőségét.

A konferenciának két magyar résztvevője is volt, Tábori László kelet-kutató és Kiss Irén kultúrtörténész. Tábori László előadása a Lepel és a Pártus Birodalom kapcsolataival foglalkozott, ami nagy érdeklődést váltott ki annál is inkább, mivel a történészek figyelme az utóbbi években a magyar őstörténeti kutatások kapcsán a Pártus Birodalom felé fordult..

Jézus mindenkié, de elsősorban a miénk!

Jézus tanítványai, egy kivételével, VALAMENNYIEN GALILEAIAK VOLTAK, (Galilea=Galil-Hag Gojim=Gójok Földje, vagyis nem zsidók földje!) Galilea 500 éven keresztül a Pártus Birodalom uralma alatt állt. Lakosságát tekintve főleg Mezopotámiából beáramlott szkítákról, tehát az elődeinkről kell beszélnünk! Jézus tanításaiban és magatartásában lépten-nyomon ezen ősök, a katizmatikus mágus-gyakorlat elemeire bukkanunk!.. Mindezeken túl, önmagában is perdöntő lenne az a tény, hogy Jézus eltemetésének éppen a Lepel által napfényre került részletei, olyan szertartásról vallanak, amely egyedül Szíriában és a Pártus Birodalomban volt szokásban. Áruljuk még el, hogy a Pártus Birodalom ötszáz évig a Római Birodalom legerősebb ellenfele volt, alapítói szkíták voltak. A Kaszpi-tengertől messze keletre kiterjedő területeikről kiindulva, elfoglalták az óiráni (Akhalmenida) területeket és hatalmas viálgbirodalmat hoztak létre. Kr.e. 40 – 36 között pedig elfoglalták Galileát és Szamáriát is! Erről persze mélyen hallgat az irányított történetírás. De lássuk tovább az egyre érdekesebb, és számunkra szinte kötelező részleteket: A Halotti Lepel egy hajdani pártus városból került elő 525-ben. Hosszú időn keresztül egy olyan arany ládában őrizték, amelyet a pártus királyok köntösének hagyományos motívumai díszítették! Mindezeken túl, a Lepel anyaga és szövésmintája is szíriai, ill. Észak-mezopotámiai eredetről vall.

Magyarán szólva

És most következik a számunkra legszenzációsabb megállapítás: a Leplen szabad szemmel is jól látható, hogy a halott szemeire egy-egy pénzérmét helyeztek. Miután az ábrát lézeres eljárással háromdimenziós képpé varázsolták – ámulj világ s annak magyarsága! – megállapíthatóvá vált, hogy egy Tiberius császár, azaz Jézus-korabeli vörösréz érméről van szó. Ezek látható oldalán pásztorbot-ábrázolás van, amelynek sumér, iráni, illetve egyiptomi vonzata van. És még egy döntő adalék: a szemekre helyezett érmékkel való temetkezés egyedül a Nap-vallás követői körében volt ismeretes. A szkíták a jobb szemre helyezett aranyérme a Napra, a bal szemre tett ezüstérme pedig a Holdra utalt.

Ezek után mindössze egyetlen kérdés marad: Vajon miért nincs a világon még egy olyan nyelv, amely a szégyenlősséget kifejező lesütött szemre a “szem-érmes” kifejezést használná?.. …

(A Felvidéken, a Csallóközben, Szombathely környékén és a Székelyföldön a legutóbbi időkig élő hagyomány volt pénzérméket helyezni a halott szemére!)

Cúth János

Csatolt elérhetőségek:

http://hu.wikipedia.org/wiki/Badiny_J%C3%B3s_Ferenc

http://www.magyarmenedek.com/products/501/Jezus_kiraly_a_partus_herceg_-_Badiny_Jos_Ferenc.htm

Figyelemre méltó és forrásokat is megjelöl!!!!

http://www.magyarmegmaradas.eoldal.hu/cikkek/badiny-jos-ferenc/4262.html

Egy cikk amely támadja a fentieket de érdemes a sorok mögé nézni!!!!!/Könyv István /

http://www.hetek.hu/hit_es_ertekek/200007/a_partus_herceg_rokonsaga

---

Grüll Tibor
2000. 07. 29. (IV/31) HETEK
A magyarok hamis evangéliuma
A pártus herceg rokonsága

Még a legkomolyabb "értelmiségi" könyvesboltokban is kapható Badiny Jós Ferenc "Jézus király, a pártus herceg" című opusza, amely Jézus magyar (pontosabban: sumír–pártus–hun–magyar–szabír) származását bizonygatja. Az Argentínában élő Badiny mellesleg a Miskolci Bölcsész Egyesület (MBE) által fenntartott, több mint egy évtizede működő, "féllegális" Nagy Lajos Király Magánegyetem tanszékvezető professzora is. A jelenleg 954 hallgatót oktató intézményben egyebek mellett "mitológiai sumírt" is tanítanak, s az egyes szakok elvégzéséhez szükséges tudományos alapképzésnek része a Biblia-ismeret, a rovásírás és a magyarságtudomány.

Jézus "nemzet-testvérei" – Badiny Jós szerint

Az egykori ludovikás tüzér- és repülőtiszt, Badiny Jós Ferenc, 1946-ban emigrált Argentínába, ahol "sumerológiával" kezdett foglalkozni. A Buenos Aires-i jezsuita egyetemen 1966-ban állította fel Sumerológiai Tanszékét, amelynek tantervét egyenesen a vatikáni bibliakutató intézet, az Institutum Pontificum Biblicum hagyta jóvá. "Munkásságának óriási eredménye az – írja legutóbb megjelent könyvének fülszövege –, hogy az 1971. tanévre hirdetett előadásaira 21 argentin rendes hallgató iratkozott be." Az azóta nyugállományba vonult, kilencvenegy éves Jós azonban fáradhatatlanul ?zi tovább a sumer–magyarológiát: tanai immár nemcsak hazai kiadású könyvekben hozzáférhetőek, hanem az MBE jóvoltából a felsőoktatási "tudáspiac"

kínálatába is bekerültek. Jós a Miskolcon 1997 óta m?ködő "Ókori Közel-Keleti és Sumerológiai Tanszék" tanszékvezető egyetemi tanára, s egyben az egyetem díszdoktora. Tudományos munkásságának további méltatása helyett soroljuk fel eddig megjelent könyveinek címét: "Káldeától Ister-Gamig (A sumír–magyar hitvilág)"; "Mah-gar a magyar!"; "A káldeusok írása szerinti magyar biblia" és a nemrégiben bővített és javított kiadásban megjelent "Jézus király, a pártus herceg" (Bp., Ősi Örökségünk Alapítvány, 1998).

Halászat a zavarosban

Az ókori történelem kutatása a dilettáns áltörténészek számára leginkább egy elhagyatott bányatóban történő horgászáshoz hasonlít, ahol gyakran megesik, hogy a hal mellé egy-egy elny?tt bakancs, gumiabroncs, faág is horogra akad. Ha a horgász normális, a felesleges dolgokat visszadobja a tóba, és csak a halakat viszi haza. A sumer–magyarológia m?kedvelő történészei azonban a halak mellé a bakancsot, a gumiabroncsot és a faágat is bedobálják a halászleves kondérba. Hogy mit jelent ez a "történészi gyakorlatban"? Röviden a következőket: a történészszemlélet abszolút hiányát; teljes nyelvi hozzá nem értést; a releváns és irreleváns dolgok megkülönböztetése képességének hiányát; a források félremagyarázását, esetenkénti koncepciózus meghamisítását; érvek helyett tekintélyek mögé bújást – egyszóval hazugságot!

A sumer–magyarológiát nyelvészeti oldalról Komoróczy Géza csaknem negyedszázada megjelent könyvecskéje alaposan "helyére tette" (Sumer és magyar? Magvető, Bp., 1976); a magyar őstörténetre vonatkozó délibábos elképzeléseket László Gyula, Bálint Csanád, Róna-Tas András és más neves szakemberek többször is cáfolták. Ám az azóta is töretlenül burjánzó sumer–magyarológiai szakirodalom vallástörténeti aspektusaival mindeddig nem nagyon foglalkoztak a kutatók, ami érthető, hiszen kinek van kedve több száz oldalas tudománytalan, teológiailag botrányos, horoszkópokkal és okkult szimbólumokkal tömött szövegeket akár csak el is olvasni, nemhogy állításról állításra megcáfolni? Csakhogy e dilettáns nyelvészkedéseknek, délibábos őstörténeti kutatásoknak egyetlen fő céljuk van: egy olyan velejéig okkult vallási rendszer kidolgozása, amely köszönő viszonyban sincs a kereszténységgel, sőt annak éppen leglényegesebb állításait tagadja! Híveinek tábora pedig nemhogy csökkenne, hanem inkább növekszik. Mutatja ezt olyan populáris m?fajokban való felbukkanása is, mint az Atilla Isten Kardja cím? rockopera (1993), amelynek Lezsák Sándor által írt betétdalát Badiny "a kozmikus úton való Istenhez emelkedés" ragyogó példájaként idézi.

"A magyarok bibliája"

Pál apostol – Jós szerint "Saul rabbi" – így feddte a galatiai gyülekezetet, amiért azok más evangéliumra hajlottak: "De ha szinte mi, vagy mennyekből való angyal hirdetne is nektek valamit azon kívül, amit nektek hirdettünk, legyen átok!" (Levél a galatákhoz 1,9) Jós könyve mindenesetre bőven rászolgált a Pál által kilátásba helyezett átokra, amelyet – tudjuk be ezt a történelem fintorának – az apostol eredetileg Jós által a magyarok rokonainak tekintett galatáknak címzett. (Ezek után még kevésbé csodálkozhatunk azon, hogy könyvében Jós lépten-nyomon kifejezi "Saul rabbi" iránti ellenszenvét.) Badiny oldalakon keresztül közli Jézus

általa kreált "eredeti evangéliumának" szövegét. Hogy honnan vette? Íme a válasz, amely egyben a szerző alapos történeti ismereteire is fényt vet: "Egybefoglalom azokat a böngészéseket, amelyeket a manicheus tudományban, Mani igehirdetésében és az ujgur hitvilágban találtam, és Jézusnak kijelentéseit, szavait tartalmazzák. Ezek pedig csak annak az »elveszett« írásnak részei lehetnek, melyet (□) Jézus Urunk saját maga írhatott le." Lássunk ezek után néhány idézetet Jós "evangéliumából": "Szeresd nagyon atyádfiát, családodat, nemzet-testvéreidet, hiszen közéjük születtél." – "Maradjatok meg nemzetségetek erős hajtásának, mert kötelességetek az Igazság tanítása, az én földi munkám folytatása." – "Küldök majd vigasztalókat is. Egyszerű Fénylátókat. Nem hatalmasokat" stb. (243–245. o.)

Hogy a dolog még hitelesebb legyen, a Badiny-féle Újszövetséghez természetesen egy Ószövetséget is ki kellett találni, amelyben Isten szövetséget köt az ő népével, a Mah-Garokkal (a szó "megfejtéséhez" lásd keretes szövegünket). Jós a régi, sumerológus körökben évszázadok óta bevált módszerhez folyamodik: egy számára egyébként teljesen érthetetlen sumer szöveget "fordít le" úgy, mintha azt eredetileg magyarul írták volna. Íme a magyarok teremtéstörténete: "Iz-Ten tökéletes alkotásában, az Ő változhatatlan akarata szerint, Én-Lil elválasztotta az Eget a Földtől és messzire távolodott a Föld attól, Én-Lil kiásta a Magot a Föld belsejéből, hogy majd kalász fakadjon belőle a Rendeltetés szerint. Az Ég és Föld szövetségévé a Fokost avatta; a Fokos a Nádkosár hivatásául pedig a Munkát rendelte."

A történet folytatásából megtudhatjuk, hogy Én-Lil (értsd: Én-Lélek) a Szent Fokost annak az Em-Barnak (értsd: Ember) adta, akit már korábban Szent Koronájával ékesített és a Földre küldött azzal a megbízatással, hogy építse fel Iz-Ten (értsd: Isten) földi királyságát. A "magyarok Ószövetségét" tartalmazó ékírásos táblákat Badiny – ismét csak áltörténészhez méltó fogással – úgy próbálja meg hitelesíteni, hogy annak olvasatát Samuel Noah Kramernek, a sumer nyelv és irodalom egyik legnagyobb szaktekintélyének tulajdonítja. Egyébként az eredeti sumer szöveg hiteles magyar fordítása "A kapa teremtése" címen olvasható Komoróczy Géza sumer irodalmi antológiájában. A fordítás és ferdítés közti különbséget Jós azzal próbálja meg áthidalni, hogy megvádolja a sumerológia legnagyobb hazai szaktekintélyét, aki szerinte "mindent megváltoztatott benne, ami esetleges sumír–magyar vonatkozásokban értéket képvisel. (□) Komoróczy csak »A kapa teremtése« címet adott [így!] a mi Ószövetségünknek. Megértjük, mert héber."

Hol született Jézus?

Jós Ferenc gnosztikus–markionita eredet? nézete szerint a "zsidó Jézus" alakja hamisítvány ("Saul rabbi ötletének betudható huncutság"), amelyet az evangéliumokba utólag bekerült ószövetségi idézetekkel "a zsidóság érdekéhez és zavaros történetéhez" alakítottak. A négy kanonikus evangéliumból mindössze Márkét tartja hitelesnek, mivel szerinte az (1) a legrégebbi evangélium, (2) nem zsidóknak íródott, (3) egyezéseket mutat a Nag-Hammadiban talált gnosztikus evangéliumokkal, (4) azt sugallja, hogy Jézus nem volt zsidó, nem Izraelben

született, és nem az ószövetségi próféták által adott próféciák beteljesítője volt. Hát akkor mi? – Jós könyve nem kevesebbre, mint ennek megválaszolására vállalkozik.
Márk szerinte azért nem említi meg, hogy Jézus galileai származású volt: "mert az ő idejében mindenki tudta – főként a zsidók legjobban [így!] –, hogy Jézus Édesanyja Adiabene Mária pártus királyi hercegnő volt". Amellett, hogy a Márk evangéliumára vonatkozó állítás sem állja meg a helyét, hadd emeljek ki most egyet Jós "bizonyítékai" közül. A Biblia egybehangzó tanúsága szerint Jézus a Jeruzsálemhez közeli kis júdeai faluban, Betlehemben (a héber szó jelentése: "kenyér háza") született. Jós szerint a település eredeti neve Dávid korában (i. e. XI. század) Bét-lomon volt, amit egy kollégája "Lakomház / Lakóház" néven magyarított. Később Betlehemet az Amarna-táblákon (i. e. XV. század) található Bit-Lah-Mi-val azonosítja, és úgy fordítja: "A Fény Sz?zének Háza", s kijelenti, hogy nemcsak Jézus, hanem Mária is itt született. Megint később azt bizonygatja (a Toldót Jésu cím? keresztényellenes középkori zsidó irat alapján), hogy "az adiabénéi Helené hercegnőnek volt egy Mirjam (Mária) nev? sz?z leánya, aki királyi vérből származott" – vagyis Mária az Izraeltől több száz kilométerrel keletre fekvő Adiabénében született, amely Jézus korában valóban a Párthus királyság részét képezte. Egy másik fejezetben pedig – ezúttal egy IV. századi apokrif Máté-evangéliumra hivatkozva – azt állítja, hogy Mária Bét-Seánba költözött, amelyet a római korban Szküthopolisznak, vagyis "Szkíta-városnak" hívtak. (Erről bővebben lásd Hetek 1999. november 27., Szittya elméletek Jézus Krisztusról.) Itt látogatta meg őt Gábriel, vagyis "Istennek kebeléből eredő" (a "névmagyarázatot" lásd keretes szövegünkben), aki nem mint "Isten hírvivő főangyala" jelent meg Máriának, mivel – Jós szerint – "a név beletartozik az úgynevezett »mágus hagyományba«. Gabriel ugyanis a Pártos [így!] Birodalomban, az Eufrátesz partján fekvő Sippa [így!] városban lévő mágusközpont főmágusának neve volt "

"A magyarság Jézusa"

A fenti "bizonyítékok" Jós szerint természetesen csak egyet jelenthetnek: azt, hogy Jézus maga is a pártos (értsd: párthus) hercegnőtől származott test szerint. A párthus viszont közismerten szittya (értsd: szkíta) nemzet volt, amely rokonságban állt a hunokkal, ujgurokkal és magyarokkal, tehát – ebből aztán egy gyermek is levonhatja a kézenfekvő következtetést – a magyarok Jézus vér szerinti rokonai! Ne higgyük azonban, hogy Jós ennyivel megelégszik. Nem, ő kizárólagosságra tör, és kijelenti: "Jézus csak a magyarság Jézusa!" (151. o.) A "szittyavér? pártos herceget" ő nem Christos-nak (értsd: Krisztus) nevezi, amely héberül a Messiásnak felel meg, hanem Chrestos-nak, amit úgy fordít: "Egyetlen Szent". "Ez a Chrestos – írja Badiny – az ő kozmikus és karizmatikus erej? isteni tartalmú valóságában [így!] már csak egyedül a magyarság által megőrzött jelképes ábrázolásban maradt meg. Ezért nevezem Őt így: »A magyarság Jézusa«. Mert valóban csakis ő tud erőt adni a magyarságnak ahhoz, hogy – a szimbólumok titkának felismerésével – hitéletében új korszakot nyisson és kijavítson mindent, ami Vajk–István idejében letompult, félrecsúszott." Ezt a félrecsúszást pedig a jezsuita egyetem professzora nem másnak, mint "a júdai gyöker? római ortodoxiának" (értsd: a római katolikus egyháznak) tulajdonítja! (Ezzel is a XVIII. századi magyar jezsuita történetírás: Pray György és Horvát István nyomdokain haladva.)
Jós könyvében az asztrológiának és a különféle okkult szimbólumoknak is bizonyító szerepet szán. Szerinte Jézus emberi, földi alakjának legh?bb hasonmása a Turini lepel, amelyen "az idők jeleként" maga Jézus hagyta itt "kozmikus sugárral beleégetett arcképét". A leplen azonban – állítja – egy nem zsidó ember lenyomata látható, akinek "embertani adatai azonosak

a pártus-hun királyokéval. Vércsoportja: AB." Ez pedig természetesen a "Hun-Garnak nevezett Mah-Garok emberi adottságaival" egyezik, vagyis Jézus valóban a magyarok rokona! De akinek ennyi bizonyíték sem elég, íme a ráadás: "Ma sumernek nevezett ősi Mah-Gar nyelvünkön az Isten Fiának egyik neve Tur-An [értsd: Turán]. Véletlen lenne, hogy a Tur-An földi testét betakaró gyolcs lepel éppen Tur-In városába került ?" (193. o.)

A hamis evangéliumtól a Szentlélek-káromlásig

Badiny Jós Ferenc önmagának is szerepet szánt okkult-misztikus zagyvalékában, amelyet sokan szinte vallásos áhítattal tisztelnek és követnek. Magát "a pártos herceg Jézus elhívottjának" tartja: "Az Adiabani (értsd: adiabénéi) Törvényadó Pártos Herceg mellett e könyvbe foglalt írásaimmal én csak egy majdnem 2000 évvel későbbi BA-DI-NI, vagyis »törvényre mutató« vagyok" – írja könyvében (276. o.).
Az áltörténész elképesztő badarságaihoz hozzájárul még a "hagyományos" zsidó-szabadkőm?ves összeesküvés-elmélet, amelynek elindítója szerinte Pál apostol volt, és végső célja, hogy Habsburg Ottót ültesse a világkormány élére. Azt is megtudhatjuk továbbá, hogy feltételezhetően a Szent Korona is a "Jézusi-Adiabene dinasztiához" kapcsolódik: "Ennek a Szentkoronának alkotói, a mi Pártus–Hun–Magyar–Szabír őseink, nem voltak zsidó-keresztény »katolikusok«, hanem azok az »eretnekek«, akiknek hitét a zsidó származású »egyházatyák« (mint Epiphanius is) csak »Jézusi szkítizmusnak« nevezik." (329. o.) Jós azt is állítja, hogy a magyarok őrizték meg legtisztábban a sumer eredet? Mária-kultusz legősibb formáit, többek között az Anya–Atya–Fiú [így!] háromságot, mivel "a zsidó-kereszténység kitaszította az Istenanyát a Szentháromságból és helyette a »Szentlelket« tette be." (335. o.) A kifejezetten teológiai kérdésekben is gyakran megnyilvánuló Jós Ferenc és követői valószín?leg nincsenek is tisztában e szavak jelentőségével. Jézus ugyanis azt mondta: "Minden b?n és káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a Szellem (Lélek) káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek. Még aki az Emberfia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a Szent Szellem (Szent Lélek) ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsáttatik." (Máté evangéliuma 12,31–32)
(A szerző történész)

Sumír-magyar kisszótár

Mai átírás - "sumír eredeti" - "magyar jelentés"

Palesztina - PALAS-TU - "Palócföld"
Názáret - MAG-HAR-RET - "Magyarrét"
Betlehem - BÉT (ház) + LAKOM - "Lakomház / Lakóház"
Gábriel GAB ["keb"-el] + RI ["ri"-an] + EL [isten] - "Isten Kebeléből Származó"
Jézus - IEZU / IZ-ZU - "Isteni Tudás"
Mária - MA-RI-A (sumer) - "Égi Anyától Származó"

Magyar - MAH-GAR - "Tudás Népe"
Magdolna - MAG-DA-LA - "Mágusok Városának Éke"